

III.

Door zooveel schoon bewogen,
stom, bleef ik staan.
De rechter boven hare oogen,
keek zij mij aan.

Zacht naderde ik...
Mij was 't, of heel de hemel
straalde uit haar blik!

IV.

In koelende schaduw, op 't malsche kruid,
liet ik mijn ezelken grazen.
Luid bulkte het dier zijne blijheid uit...
Ik hoorde het kauwen en blazen!

„Heisa! Bitter op lip en mond,”
dacht het vast, wyl het distlen scheerde,
„dát maakt immers het hart gezond!”

V.

Tot de plukster trad ik nu.
Hoflijk boog ik neer...
stamelde zacht: „God vordere u...”
mompelde ook iets van 't weêr!

Ach! Op mijne lippen lag
't zoetste woord, dat een mond ooit
[uitbracht...
Kon ik, durfde ik?... Ach!

VI.

't Zweet droop van mijn voorhoofd neder,
hijgend joeg mijn borst.
„Pablo,” vroeg ze, en och! hoe teder
klonk dat, „hebs du dorst!”

Lachend bood zij mij
trossen, die van rijpheid kerfden!
„Laaf di,” suisde zij...

VII.

En toen ik uit haar handen
één trosje nam,
voelde ik haar vingers branden
gelijk een vlam.

Als goud zoo geel
sproot mij het sap der bessen
in mond en keel.

VIII.

Fluks lei ik om haar volle leden
den rechten arm en sprak aldus:
„Dat wordt een echte kermis, heden,
kruidt gij dat wijntje met een kus!”

Wat maakte mij op eens zoo driest? —
„Hatschi!” deed Grauwte, en lachend
[zeide ik:
„Ge hoort het, kind, het is beniesd!”

IX.

„En — wat beniesd is — moet geschiên,”
sprak stout ik voort.
„Is dat geen wet van kristen liên?
Zoo dus — als 't hoort...”

Zij lachte eens noo,
streek met haar vinger langs haar neusje
en zei: „Zie, zóo!”

X.

Boos hief zij 't vuistjen op:
„Nu ga...!
Bij Satans horenkop,
ik sla...!”

Ik sloot
snel, met een kus, haar rooden mond,
en — vlood.